

عصر حجر در ایران

۱۴ اسفند ۱۳۹۳ ساعت ۱۸:۴۰

انسان ها از اواخر دوران پارینه سنگی قدیم در فلات ایران ساکن شده اند. دوره پارینه سنگی قدیم از حدود ۲۰۰۰۰۰ تا ۲۵۰۰۰۰ سال قبل را در بر می گیرد. شواهد حضور انسان در این دوران با انجام کشفیات در غار دربندرسی گیلان به دست آمده که تاریخ سکونت در ایران را به ۲۰۰۰۰۰ سال قبل می رساند.

انسان ها از اواخر دوران پارینه سنگی قدیم در فلات ایران ساکن شده اند. دوره پارینه سنگی قدیم از حدود ۲۰۰۰۰۰ تا ۲۵۰۰۰۰ سال قبل را در بر می گیرد. شواهد حضور انسان در این دوران با انجام کشفیات در غار دربندرسی گیلان به دست آمده که تاریخ سکونت در ایران را به ۲۰۰۰۰۰ سال قبل می رساند. انسان های اواخر دوره پارینه سنگی قدیم ایران از غار دربند برای سکونت کوتاه مدت استفاده می کردند و سنگ های آذرین و چخماق را برای ساخت ابزارهای سنگی همچون خراشنده و درفش مورد استفاده قرار می دادند.

غارهایی که انسان های پارینه سنگی ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار سال پیش انتخاب می کردند درب ورودی خاصی داشت و رو به شرق قرار داشت تا هم از گرمای آفتاب استفاده کنند و هم در فصل زمستان آثار یخبندان به داخل غار نفوذ پیدا نکند. شواهدی که حاکی از حضور انسان در فلات ایران در دوره پارینه سنگی میانه است مربوط به چند غار و پناهگاه صخره ای، بیشتر در کوه های زاگرس در غرب ایران است. دوره پارینه سنگی میانه با عصر موستری (دوره صنایع ساخت ابزار سنگی در ۱۰۰۰۰۰ سال قبل از میلاد) همزمان است.

سطح اقتصادی و اجتماعی مرتبط با صنعت موستری نسبتاً کوچک است. در این دوران انسان های ساکن ایران با سفر از جایی به جایی دیگر به شکار می پرداختند و به صورت گروه های جمع آوری غذا حرکت می کردند. در این دوران به طور کلی هنوز چشم انداز برای سکونت بسیار اندک بود. به دنبال عصر موستری صنعت سنگ چخماق پالئوتیک جدیدتر به وجود می آید که ممکن است از ۳۶۰۰۰ قبل از میلاد شروع شده باشد.

عصر نوسنگی یا دوره روستای اولیه

عصر نوسنگی با رشد کشاورزی و آبیاری همراه است. چراکه در عصر نوسنگی دما و بارندگی برای کشاورزی مناسب می شود. عصر نوسنگی در ایران از حدود ۸۰۰۰ سال پیش از میلاد آغاز شد و حدود ۵۵۰۰ سال پیش از میلاد به پایان رسید. مشخصه این عصر در ایران رشد سکونت گاه های کوچکی است که در آنها ۱۰۰-۵۰ نفر ساکن می شوند. این افراد یا در خانه های ساخته شده از آجر نپخته و یا چادر و یا سرپناه هایی از علف زندگی می کردند. حفاری های بیشتری برای شناخت تفاوت طبقات، شکل معابد و دیگر سازه های خاص آن زمان مورد نیاز است.

دوره نوسنگی اولیه (۷۳۰۰-۸۰۰۰ قبل از میلاد) زمان شروع استفاده از سفال بوده است. انسان ها در این دوران استفاده از خاک رس برای ساخت سفال را شروع کردند و این در نتیجه آشنا شدن آنها با کشاورزی و توسعه روستاها بوده است.

ابزار دوره نوسنگی بیشتر از جنس سنگ چخماق، چوب و یا بافت های گیاهی بوده. اشکالی از گوسفند، گاو، سگ، خوک و انسان ها که از خاک رس درست می شده اند هم کشف شده اند. دستبندها و آویزها هم اغلب به وسیله ساکنان روستاها مورد استفاده قرار می گرفته است.

در این دوران ابزاری برای برداشت محصولات کشاورزی، قصابی، چرم کاری و دیگر چیزها از سنگ چخماق ساخته شد. در حالی که سنگ های آسیاب، هاون و دسته هاون از سنگ آهک ساخته می شد. مس خالص بومی فلات مرکزی ایران هم برای ساخت مهره و سنجاچ چکش کاری شد مورد استفاده قرار گرفت.

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۹۷۳۴/عصر-حجر-ایران>